Οι ποντικοπαγίδες

Χρυσόστομος Τζημάκας

Αν εξαιρέσει κανείς τις λίγες κότες που διατηρούσαμε σε πρόχειρο ορνιθώνα στην άκρη του κήπου, τα μόνα οικόσιτα ζώα που ευδοκιμούσαν τον καιρό εκείνο στο σπίτι μας ήταν οι ποντικοί. Τους ανεχόμασταν εκόντες άκοντες, επειδή τότε δεν διαθέταμε τελεσφόρα μέσα για την εξόντωσή τους, αλλά και διότι πολλαπλασιάζονταν με φρενήρη ρυθμό.

Το κελάρι στον πάνω όροφο του σπιτιού, όπου τοποθετούσαμε διάφορα τρόφιμα για τις ανάγκες της οικογένειας, αποτελούσε το εστιατόριο των ποντικών. Πολλοί μάλιστα από τους οικοδίαιτους αυτούς αλήτες είχαν εγκαταστήσει εκεί τις φωλιές τους, χωρίς την άδεια του οικοδεσπότη, προκειμένου να βρίσκονται κοντά στη λεία τους. Σε αυτό βέβαια συντελούσε και η παλαιότητα του σπιτιού, οι τοίχοι του οποίου και κυρίως τα ξύλινα δάπεδα παρουσίαζαν ρωγμές που άφησε εκεί ο πανδαμάτωρ χρόνος. Η συνεχής όμως πληθυσμιακή αύξηση και το αδιαχώρητο των καταλυμάτων στο χώρο εκείνο δημιουργούσε μεταναστευτικά ρεύματα προς τα άλλα δωμάτια, οι κρύπτες των οποίων προσφέρονταν ως κατοικίες των νέων ακμαζουσών γενεών. Και δεν θα ήταν υπερβολή να λεχθεί ότι για ένα χρονικό διάστημα το σπίτι μας είχε καταστεί ανθούσα αποικία ποντικών.

* * *

Η κυρία ποντικίνα είναι εξαιρετικώς παραγωγική, αν λάβει κανείς υπόψη ότι κατά τη διάρκεια ενός έτους μπορεί να κυοφορήσει 15 έως 17 φορές και να φέρει στον κόσμο 180 έως 200 νεογνά τα οποία μετά τρίμηνο περίπου ωριμάζουν σεξουαλικώς και μπαίνουν και αυτά στον παραγωγικό κύκλο.

Οι «σταχτοποντικοί», το σύνηθες είδος των οικοδίαιτων ποντικών, το σώμα των οποίων δεν υπερβαίνει τα δέκα εκατοστά, είχαν εξοικειωθεί με τις δραστηριότητες των ανθρώπων του σπιτιού μας και δεν δίσταζαν να εμφανίζονται αναιδώς ενώπιον των μελών της οικογενείας αλλά και των φιλοξενουμένων εκεί ατόμων. Άμα τη εμφανίσει του βδελυρού πλην ταχύποδος αυτού πλάσματος οι γυναίκες άρχιζαν να ξεφωνίζουν και να προσφεύγουν στα ψηλότερα μέρη του δωματίου, συνήθως σε καρέκλες και καναπέδες, ενώ ο ποντικός ευρισκόμενος και αυτός υπό το κράτος του πανικού έτρεχε να κρυφτεί πίσω από τα έπιπλα. Τότε, κάποιος από τους άνδρες της παρέας προσποιούμενος τον ψύχραιμο οπλιζόταν με οποιαδήποτε ράβδο έβρισκε μπροστά του και έσπευδε να επιτεθεί εναντίον του ανεπιθύμητου επισκέπτη. Εις μάτην όμως. Διότι η επιπίπτουσα ράβδος εύρισκε συνήθως χρήσιμα αντικείμενα και σπανίως τον κινούμενο στόχο. Έτσι, η όλη παράσταση τελείωνε με την καταμέτρηση των ζημιών και με την εξαφάνιση του ποντικού ως διά μαγείας.

Το σπίτι μας συχνά προσφεροταν ως νυχτερινό κατάλυμα σε συγγενείς και φίλους που έρχονταν από το χωριό, προκειμένου να εξυπηρετηθούν το επόμενο πρωί σε δημόσιες υπηρεσίες της πόλης. Μερικές φορές μάλιστα που η προσέλευση ήταν μεγάλη, οι φιλοξενούμενοι έπαιρναν τον νυχτερινό τους ύπνο κατακεκλιμένοι σε κλινοστρωμνές πάνω στο πάτωμα. Σε κάποια από τις νύχτες αυτές του «μεστού παραδείσου», όπου και η σάλα ακόμη είχε καταληφθεί από τα σώματα τριών ευτραφών γυναικών, ακούστηκαν αιφνιδίως κραυγές πανικού οι οποίες κάλυψαν τους μονότονους ήχους των ροχαλητών. Οι περισσότεροι των επισκεπτών αφυπνίστηκαν και έσπευσαν να πληροφορηθούν την αιτία του πανικού. Τι είχε συμβεί; Ένας ποντικός περπάτησε πάνω στα κεφάλια των τριών κατακλιμένων στη σάλα γυναικών, επειδή προφανώς δεν αντιλήφθηκε ότι είχε καταληφθεί η οδός την οποία ακολουθούσε συνήθως προς εξεύρεση τροφής. Παρά το νεαρό της ηλικίας μου επέδειξα εκείνη τη νύχτα σπάνιες αρετές θηρευτή, καταφέρνοντας να ακινητοποιήσω τον αναιδή εκείνο ποντικό μεταξύ του τοίχου και ενός ξύλινου κιβωτίου, υπό τα χειροκροτήματα των παρισταμένων.

Μολαταύτα, η αδελφή μου είχε τελείως δια-

φορετική άποψη για τους ποντικούς. Τους συμπαθούσε, γιατί θεωρούσε ότι έχουν ωραία όψη και καλαίσθητο ρύγχος με ιδιάζοντα αραιό μύστακα, ευφυείς οφθαλμούς και καλοσχηματισμένα αυτιά. Θεωρούσε δε ότι γίνονταν ακόμη πιο συμπαθείς, όταν στέκονταν στα οπίσθια και χάιδευαν τη μουσούδα τους με τα μπροστινά τους πόδια. Προφανώς είχε επηρεαστεί από τον «Μικιμάους» των κινουμένων σχεδίων του Ντίσνεϊ.

Εκτός όμως των εν λόγω μικρών ποντικών επισκεπτόταν το σπίτι μας και μια άλλη φυλή μεγαλοσώμων παρασίτων, με μήκος σώματος πάνω από 20 εκατοστά, «πόντικες» αποκαλούμενοι κοινώς, «οροφίες» δε επιστημονικώς. Ήταν φοβεροί στην εμφάνιση, εξαιρετικώς τολμηροί και θρασύτατοι άμα τη θέα των ανθρώπων. Διακινούνταν μέσω της οδού των υπονόμων και παρουσίαζαν παράφορη ροπή προς άγρα τροφής.

Μπροστά, λοιπόν, στον λυσσαλέο σφετερισμό των τροφικών αποθεμάτων της οικογενείας εκ μέρους των φοβερών αυτών παρασίτων, αλλά και των μικροτέρων σταχτοποντικών, καταστρώσαμε επιτελικό σχεδιασμό με ένα αμυντικό και ένα επιθετικό σκέλος. Η άμυνα αφορούσε στην τοποθέτηση των τροφίμων σε καλώς προφυλαγμένους χώρους, ενώ η επίθεση στη σύλληψη και εξουδετέρωση των παρασιτικών ατόμων.

Την εποχή εκείνη δεν υπήρχαν ψυγεία για τη φύλαξη και διατήρηση των τροφίμων καθημερινής χρήσης. Ως πρόδρομοι των ψυγείων μπορούν να θεωρηθούν τα κοινώς λεγόμενα «φανάρια», ήτοι ξύλινες κιβωτιόσχημες ελαφρές κατασκευές, διαστάσεων περίπου 50 εκ. πλάτους, 50 εκ. βάθους και 80 εκ. ύψους, οι πλαϊνές επιφάνειες των οποίων έφεραν λεπτή μεταλλική σίτα. Η ανάρτησή τους γινόταν από την οροφή, κατά προτίμηση σε καλώς αεριζόμενους χώρους, ώστε να συντηρούνται επαρκώς τα περιεχόμενα σιτία, ταυτόχρονα δε να προφυλάσσονται και από τις εφόδους των ποντικών. Μολαταύτα, υπήρχαν περιπτώσεις, όπου οι ποντικοί κατά τις νυχτερινές επιδρομές τους ροκάνιζαν μετά μανίας τα ξύλινα μέρη του σκεύους, ερεθιζόμενοι από την υποφώσκουσα θέαση και την προκλητική όσμηση των εκείθεν της σίτας εδεσμάτων. Οπωσδήποτε, την επομένη πρωία ο οικοδεσπότης έσπευδε να επουλώσει την πληγή του δημιουργηθέντος τραύματος, χρησιμοποιώντας μεταλλικές λάμες, υπό το κράτος όμως του άγχους ότι το αυτό θα συνέβαινε και τις επόμενες ημέρες. Διότι δεν είναι ίσως γνωστό σε όλους ότι ο δημιουργός, ο οποίος μεριμνά για όλα τα πλάσματά του, ευλόγησε τους τομείς οδόντες των τρωκτικών και τους έδωσε το σπάνιο χάρισμα να αυξάνονται νυχθημερόν κατά μήκος. Για να φέρουν λοιπόν τα δόντια τους στο πρέπον μέγεθος, αναγκάζονται να τα ροκανίζουν αδιαλείπτως, ασχέτως αν το πράττουν για προσπορισμό ή μη τροφής.

Δεδομένης, λοιπόν, της αδυναμίας υλοποίησης του αμυντικού σχεδίου αποφασίστηκε η εφαρμογή του επιθετικού σκέλους, δηλαδή η συστηματική εξόντωση των ποντικών. Εξάλλου, είναι γνωστό ότι από πλευράς πολεμικής στρατηγικής και τακτικής η επίθεση αποτελεί τον καλύτερο τρόπο άμυνας. Κάποια απλή λύση θα ήταν να συντηρούνται στο σπίτι μια ή περισσότερες γάτες, δεδομένου ότι τα πονηρά αυτά σαρκοβόρα αιλουροειδή αρέσκονται κατά κόρον να θηρεύουν και να καταβροχθίζουν ποντικούς. Οίκοθεν νοείται, βέβαια, ότι οι οικοδεσπότες έχουν την υποχρέωση να συμπληρώνουν το σιτηρέσιο των γαλών, εάν αυτές υστερούν ως προς τις θηρευτικές τους επιδόσεις. Ωστόσο, η μητέρα μου δεν ήθελε με κανένα τρόπο γάτες μέσα στο σπίτι. Τις θεωρούσε πονηρές και επιθετικές, όταν δεν ικανοποιούνταν οι επιθυμίες τους. Η περαιτέρω, λοιπόν, τακτική στηρίχθηκε σε δύο μέσα: στα ποντικοφάρμακα και στις ποντικοπαγίδες.

Από τα προϊόντα της οικιακής οικονομίας φονικά για τους ποντικούς ήταν διάφορα πρόχειρα σκευάσματα με αλεύρι, γύψο και μερικά άλλα συστατικά τα οποία οι γονείς μου κρατούσαν μυστικά, όπως οι σύγχρονες πολεμικές βιομηχανίες κρατούν μυστικό τον τρόπο κατασκευής των οπλικών τους συστημάτων. Μολαταύτα, οι πονηροί ποντικοί αντιλαμβάνονταν την απάτη και τα απέφευγαν. Τότε καταφεύγαμε στα επίσημα σκευάσματα των χημικών βιομηχανιών τα οποία πωλούνταν στα φαρμακεία. Για τον σκοπό αυτό πήγαινα πότε στο φαρμακείο του κυρίου Τζώτζα και πότε στου κυρίου Γουλιωτίδη, αφενός για να μην έχει παράπονο κανείς τους και αφετέρου για να μην μπορούν να αντιληφθούν το μέγεθος του παρασιτικού πληθυσμού που διαβιούσε παρ' ημίν.

Τα εν λόγω σκευάσματα περιείχαν αρσενικό, στρυχνίνη ή άλλα δηλητήρια μέσα σε μαύρα σωληνάρια με αναγεγραμμένη τη λέξη «Δηλητήριον». Επιπλέον, έφεραν εμφανώς την εικόνα της νεκροκεφαλής, τη βάση της οποίας κοσμούσαν

δύο μηριαία οστά σε σχήμα χιαστί, ενθυμίζοντα συλλήβδην πειρατική σημαία. Η θέα του σκευάσματος ήταν επιβλητική αλλά και προληπτική δυσάρεστων συμβαμάτων κατά τη φάση παρασκευής του δολώματος. Διότι συνέβαλλε στην προσοχή του χειριστή ο οποίος τοποθετούσε το δηλητήριο σε τεμάχιο άρτου ή τυριού, ώστε να μην δηλητηριαστεί αυτός αντί του ποντικού. Ο πατέρας μου είχε αποκτήσει ικανή επί του προκειμένου πείρα και δεν παρέλειπε να συνδράμει συγγενείς και φίλους οι οποίοι εξέτρεφαν ακουσίως ποντικούς στα σπιτικά τους. Όταν δε άφησε για πάντα τον μάταιο αυτό κόσμο, μια ανεψιά του αντί θρήνου αναφώνησε επί της σωρού του το ανεπανάληπτο: «Θείε μου, ποιος θα βάζει τώρα στο σπίτι μου φάρμακο για τα ποντίκια;». Υπάρχει άραγε ψυχικός πόνος που να ανθίσταται ενώπιον μιας τέτοιας προσφώνησης;

Εντούτοις, η μέθοδος της δηλητηρίασης δεν έτυχε ευρείας εφαρμογής, διότι οι τελευτώντες ποντικοί επέλεγαν ως εσχάτη κατοικία τους τις σκοτεινές κρύπτες των δαπέδων, από τις οποίες αναδυόταν κατά την αποσύνθεσή τους αφόρητη δυσοσμία, ιδιαίτερα τη θερινή περίοδο. Όθεν, η ύστατη ελπίδα εξουδετέρωσής τους είχε αποτεθεί στις ποντικοπαγίδες.

Η μέθοδος με την οποία επιχειρείται η παραπλάνηση και η σύλληψη των ζώων είναι παλιά. Ο έμφρων άνθρωπος σοφίστηκε κατά καιρούς ποικίλους τρόπους να εξαπατά και να συλλαμβάνει τα θηράματά του, για την άγρα δε των ποντικών κατασκεύασε και χρησιμοποίησε διαφόρους τύπους ποντικοπαγίδων, αυτοσχεδίων ή του εμπορίου. Θυμούμαι τη γιαγιά στο χωριό, η οποία μεταχειριζόταν μια αρχέγονη παγίδα που ήταν απλή αλλά ευφυούς κατασκευής. Πάνω σε επίπεδο σανίδι τοποθετούσε με το κοίλο προς τα κάτω το πήλινο και αρκετά βαρύ κάλυμμα ενός δοχείου. Στο εσωτερικό του έβαζε μικρό ξύλινο άξονα, ο ένας πόλος του οποίου έφερε το δόλωμα, ενώ ο άλλος ένα αυτούσιο σφηνωμένο καρύδι. Ακολούθως, όπλιζε τη συσκευή έτσι ώστε το χείλος του καλύμματος να ακουμπάει ελάχιστα στην καμπυλότητα του καρυδιού, δημιουργώντας λεπτή ισορροπία καταργούμενη με την παραμικρή κίνηση του φέροντος το δέλεαρ ετέρου πόλου. Ο ορεγόμενος το δόλωμα ποντικός έμπαινε εξαπατώμενος υπό τον θόλο του συστήματος, με αποτέλεσμα να διαταράσσει την ισορροπία, να πέφτει το κάλυμμα και να τον παγιδεύει. Μέχρι το σημείο αυτό κατανοούσα τον μηχανισμό λειτουργίας. Ωστόσο, αδυνατούσα να συλλάβω τον τρόπο με τον οποίο η γιαγιά θα έβγαζε από εκεί τον ποντικό, χωρίς να διαφύγει. Και όμως, η διαδικασία ήταν απλή: Σήκωνε ελάχιστα το κάλυμμα και το κινούσε κυκλικά στην υποκείμενη σανίδα μέχρι να φανεί η ουρά του θηράματος την οποία έπιανε. Ακολούθως, τραβούσε τον ποντικό έξω, τον κοίταζε ερευνητικά για να εκτιμήσει το μέγεθός του, και τον άφηνε περιφρονητικά στη διάθεση της γάτας η οποία, οσμιζομένη από ώρα το εκλεκτό γεύμα, ξερογλυφόταν και στριφογύριζε θωπεύοντας τα πόδια της γιαγιάς. Και εκείνη παραστεκόταν για λίγο, προκειμένου να απολαύσει το θέαμα του παιχνιδιού γάτας και ποντικού, όπλιζε και πάλι την παγίδα και απομακρυνόταν βιαστικά, να αποσώσει τις δουλειές της, γιατί με τούτα και με εκείνα είχε απομείνει πίσω.

Δεν γνωρίζω πόσοι από τους αγαπητούς αναγνώστες έχουν γίνει μάρτυρες παρομοίων περιστατικών, όπου η σιγουριά υπεροχής της πονηρής γαλής την οδηγεί σε ένα διασκεδαστικό παιχνίδι με το αδύναμο υποχείριό της, ή ακριβέστερα υποπόδιό της. Του δίνει την ευκαιρία να απομακρύνεται κάπως και ευθύς αμέσως το επαναφέρει στην αρχική θέση μετακινώντας το, δήθεν στοργικά, με το δεξιό της πόδι προς τα αριστερά και με το αριστερό αντιθέτως. Αφού απολαύσει το μοναδικό αυτό είδος παιδιάς, ως ορεκτικό, συνεχίζει με το κυρίως γεύμα καταβροχθίζοντας τη λεία της.

Μολαταύτα, στο σπίτι μας δεν καταδεχόμασταν να χρησιμοποιήσουμε τέτοιου είδους απαρχαιωμένα μέσα τα οποία προσβάλλουν και ευτελίζουν την πρόοδο και την εφευρετικότητα του έμφρονος ανθρώπου. Στο εμπόριο εύρισκε κανείς πλείστα όσα βιομηχανικά σκευωρήματα προς εξαπάτηση των ποντικών. Υπήρχε η επίπεδη παγίδα με την οδοντωτή παρυφή και το μεταλλικό έλασμα σχήματος Π, το οποίο επέπιπτε με δύναμη πάνω στη ράχη του ποντικού τη στιγμή απόσπασης του δολώματος και εκτόνωσης της σκανδάλης. Οι παγίδες αυτές λειτουργούσαν επιτυχώς για τους μικρόσωμους σταχτοποντικούς τους οποίους ακινητοποιούσαν ασφυκτικά μεταξύ της βάσης και του ελάσματος. Τα πράγματα όμως άλλαξαν με την εμφάνιση των μεγαλόσωμων ποντικών οι οποίοι, λίγο ενοχλούμενοι από την παγίδευσή τους, σέρνονταν μαζί

με την παγίδα μέχρι την τρύπα εισόδου στη φωλιά τους, όπου έμπαιναν οπισθοχωρώντας συνάμα δε και ολισθαίνοντας μεταξύ των συλληπτικών ελασμάτων. Έτσι, η παγίδα ως αδιαχώρητος παρέμεινε επί τα εκτός, λεηλατημένη και ντροπιασμένη, ελαφρώς ερυθριώσα, προφανώς από την αιμόρροια κάποιου επιπολαίου τραύματος του ευσώμου παρασίτου.

Ωστόσο, υπήρχαν και οι κιβωτιόσχημες παγίδες οι οποίες διέθεταν τοιχώματα από αρκούντως ανθεκτικό σύρμα και θύρα συνδεδεμένη εξωτερικώς με τον μηχανισμό του δολώματος. Η εκείθεν έξοδος του θηράματος ήταν ανέφικτη, διότι η πόρτα έκλεινε στερρώς και το μεταλλικό πλέγμα του τοιχώματος ανθίστατο στο ροκάνισμα των δοντιών του θηράματος. Εντούτοις, ο τύπος αυτός προσέκρουε στο μέγεθος της κατασκευής, διότι ο ωφέλιμος εσωτερικός χώρος της παγίδας ήταν μικρότερος του σωματικού εκτοπίσματος των μεγάλων ποντικών. Δεν υπήρχε, λοιπόν, άλλη λύση από το να κατασκευαστεί χειροποίητη παγίδα ικανών διαστάσεων, αφού στο εμπόριο δεν κυκλοφορούσαν παρόμοιες.

Ο πατέρας μου, εκ φύσεως και εξ επαγγέλματος χειροτέχνης, μπορούσε να σχεδιάσει και να κατασκευάσει ένα τέτοιο μηχάνημα, πολύ δε περισσότερο διότι του προσφερόταν αφιλοκερδώς το ξυλουργικό εργαστήριο του θείου μου Ναούμ Τζίφρα. Θυμούμαι εκείνο το μεγαλοπρεπές ξύλινο κατασκεύασμα το οποίο έμοιαζε μάλλον με μικρό μπαούλο. Το πάνω και πρόσθιο τοίχωμά του ήταν ενιαίο και κινητό, σε θέση δε οπλισμού προεξείχε της υπόλοιπης κατασκευής, δίνοντας την εντύπωση ανοιχτού στόματος κροκοδείλου ή μυθικού τέρατος ανάλογα με τη φαντασία και την προτίμηση του παρατηρητή. Η οροφή του συστήματος έφερε ευμέγεθες άνοιγμα, καλυπτόμενο από συρμάτινο πλέγμα, προκειμένου να ελέγχονται οι κινήσεις και το μέγεθος του θηράματος.

Όταν ο εξαπατηθείς ποντικός έμπαινε στον κλωβό της παγίδας και αποσπούσε το δέλεαρ, ουδόλως έβαζε κατά νου ότι ο χώρος αυτός της προσφοράς του εδέσματος, θα μπορούσε να μετατραπεί αιφνιδίως σε ειρκτή. Η πτώση της θύρας, νύκτωρ συνήθως, άφηνε λόγω του βάρους της ισχυρό γδούπο που θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως κραυγή της παγίδας, με την οποία αφύπνιζε τους ενοίκους, για να τους δηλώσει πως εξετέλεσε την αποστολή της, ως άλλη όρνιθα που γέννησε αυγό. Αλλά η αφύπνιση εκείνη ήταν γλυκιά και ευπρόσδεκτη, διότι έκλεινε τον κύκλο της πρώτης επιτυχούς θηρευτικής πράξης και οι αφυπνισθέντες, μειδιώντες ελαφρώς, γύριζαν από την άλλη πλευρά, για να συνεχίσουν ικανοποιημένοι τον ύπνο τους. Την επαύριο θα είχαν την ευκαιρία να παρακολουθήσουν τη δεύτερη και τελευταία πράξη του θηρευτικού δράματος. Εξάλλου, ο οικοδεσπότης μόλις καθεύδων στην κρεβατοκάμαρά του κουνούσε ελαφρώς το κεφάλι του πάνω στο προσκέφαλο, πράγμα που σήμαινε περίπου: «Να δεις τι έχεις να πάθεις αύριο το πρωί».

Σε ό,τι αφορά τη δεύτερη και τελευταία πράξη του δράματος, τουτέστιν τη θανάτωση της λείας, έπρεπε να βρεθεί μέθοδος κατά το δυνατό λιγότερο επώδυνη, ταυτόχρονα δε και τελεσφόρα. Αρχικώς, υπήρξε η ιδέα της χρήσης οξέος φονικού οργάνου εισαγομένου από το πλέγμα της οροφής, αλλά η μέθοδος εγκαταλείφθηκε εν τη γενέσει της ως βάρβαρη και μη συνάδουσα με τα λεπτά αισθήματα του οικοδεσπότη. Ωσαύτως, εγκαταλείφθηκε και η μέθοδος τελευτής του θηράματος με ζέον ύδωρ, ως υπενθυμίζουσα τα βασανιστήρια της κολάσεως και απάδουσα προς τις θρησκευτικές αντιλήψεις της οικογενείας. Τι έμελλε, λοιπόν, να ακολουθήσει;

Στο σημείο αυτό, και πριν αποκαλύψω τη λύση, θα μου επιτρέψουν οι αγαπητοί αναγνώστες να παρατείνω την αγωνία τους επ' ολίγον, αναφερόμενος στους κατά καιρούς τρόπους θανάτωσης των καταδικασθέντων ανθρώπων με την έσχατη των ποινών. Οίκοθεν νοείται ότι οι εφαρμοζόμενες μέθοδοι τελευτής συνέπλεαν εκάστοτε με το επίπεδο καλλιέργειας των λαών. Για παράδειγμα, οι αρχαίοι Έλληνες χορηγούσαν το κώνιο. Ήταν ο πιο ανώδυνος θάνατος που μπορούσαν να εφαρμόσουν την εποχή εκείνη. Άλλοι, βάρβαροι λαοί, εφάρμοζαν βάναυσες μεθόδους, όπως τον λιθοβολισμό, τη σταύρωση, την παράδοση στα σαρκοβόρα κ.τ.λ. Αργότερα, κατά τη σκοτεινή περίοδο του μεσαίωνα, εφαρμόστηκαν από τους Χριστιανούς της ιερής εξέτασης εξαιρετικώς βάρβαροι τρόποι θανάτωσης, όπως η καύση ζώντων ατόμων στην πυρά, ο διαμελισμός με ισχυρή ταυτόχρονη έλξη των τεσσάρων μελών του σώματος από αντίστοιχα άλογα κ.τ.λ. Στους νεότερους χρόνους υπήρξε μια σχετική μεταβολή με την εφαρμογή της αγχόνης, της λαιμητόμου, του τυφεκισμού και της ηλεκτρικής

καρέκλας στις Η.Π.Α.

Έχοντας υπόψη τα προαναφερθέντα, ο πολυμήχανος πατέρας μου προσπάθησε να δώσει μια αξιοπρεπή λύση. Το πρωί της επομένης, αφού βεβαιωνόταν ιδίοις όμμασι για το μέγεθος και τη ζωτικότητα της λείας, έπιανε την παγίδα με τα δυο του χέρια, ώστε να ασφαλίζει θύρα και θήρα, και προέβαινε σε παλινδρομικές κινήσεις επιτυγχάνοντας κρούσεις και ανακρούσεις του θηράματος στα τοιχώματα της συσκευής. Με τον τρόπο αυτό προκαλούσε ήπια διάσειση και απώλεια της συνείδησης του ποντικού –ήταν κατά κάποιο τρόπο μια μέθοδος προαναισθητικής αγωγής, μια μέθη χωρίς τη χρήση οινοπνευματωδών ποτών.

Ο χαρακτηριστικός ήχος των κρούσεων αποτελούσε το πρωινό εγερτήριο σάλπισμα των υπολοίπων μελών της οικογενείας, συνάμα δε και το προσκλητήριο σύνθημα προς τις αδέσποτες γάτες της γειτονιάς, οι οποίες συνωθούνταν στον κήπο μας, προκειμένου να πάρουν ένα εκλεκτό πρωινό. Όταν ο φυσικός αυτουργός αντιλαμβανόταν ότι επιτεύχθηκε η απώλεια της συνείδησης του υποκειμένου, άνοιγε την πόρτα της παγίδας και άδειαζε το περιεχόμενο μπροστά στις γάτες οι οποίες αναπηδούσαν με αδημονία. Κάποια από αυτές άρπαζε το θήραμα και εξαφανιζόταν βιαστικά προς ασφαλή θέση, προκειμένου να ευφρανθεί τη λεία κατά μόνας.

Με τον τρόπο αυτό ο πληθυσμός των ποντικών πήρε να ελαττώνεται, μετατιθέμενος από τις σκοτεινές στοές των υπονόμων και τις κρύπτες του σπιτιού στο πεπτικό σύστημα των αιλουροειδών, τα οποία όμως δεν άργησαν να παρουσιάζουν συμπτώματα κορεσμού και αποστροφής από τη στερεοτυπία της τροφής τους. Τα περίεργα αυτά ζώα ενώ αρχικώς ήταν ισχνά και προσέρχονταν εκθύμως, ευλογούντα τον παραδείσιο εκείνο κήπο της Εδέμ, άρχισαν τώρα να απέρχονται ευτραφή και δυσκίνητα, καταρώμενα την πάχυνση ως ένα από τα μεγαλύτερα αμαρτήματα, ίσως και αυτού του προπατορικού. Αλλά ο κορεσμός δεν είναι άλλο τι, παρά ο λύχνος που φωτίζει τη ματαιότητα του κόσμου.

* * *

Το πρωινό εκείνο του Οκτώβρη, όπου η μέρα είχε επαρκώς συρρικνωθεί έναντι της νύχτας, και τα πεσμένα φθινοπωρινά φύλλα ήταν περισσότερα από εκείνα που παρέμεναν στα δέντρα, μια και μόνη γάτα είχε απομείνει να αναμένει το πρωινό της γεύμα. Και ενώ ο ημιθανής ποντικός ρίχτηκε μπροστά της, κατά τα συνηθισμένα, εκείνη πλησίασε με αργές μεγαλοπρεπείς κινήσεις, οσμίστηκε το θήραμα, στάθηκε για λίγο κοντά του και αφού το κοίταξε με περιφρόνηση, στράφηκε αντίθετα και αναχώρησε εξίσου μεγαλοπρεπώς.

Εν τω μεταξύ ο ποντικός άρχισε να ανακτά τις αισθήσεις του. Από την ύπτια ήρθε στη φυσική πρηνή θέση, στάθηκε στα πόδια του και αιφνιδίως λάκισε αναζητώντας την οδό και την οπή της σωτηρίας του. Ο πατέρας μου έμεινε προς στιγμή εμβρόντητος, σύντομα όμως συνήλθε και συγκεντρώσας όλη την οργή και το μένος του στο προκλητικώς αδιάφορο εκείνο τετράποδο «ΚΝΩΔΑΛΟ» το αποκάλεσε στεντορεία τη φωνή. Ύστερα, έσκυψε το κεφάλι του και κρατώντας την παγίδα διά της δεξιάς και το κιγκλίδωμα της σκάλας διά της αριστεράς μπήκε στο σπίτι κατηφής, όπως περίπου είχε εισέλθει στο ανάκτορό του ο Μέγας Ναπολέων μετά τη μάχη του Βατερλό.